

[Boligministeren.]

at Københavnsloven ved denne lov sådan set får gyldighed landet over. Det er ikke helt rigtigt. Københavnslovens princip findes nu overført til Århus, Odense og Randers, ikke derudover, og den helhedslovgivning, vi her skal lave, er ikke skrevet nøjagtigt af efter Københavnsloven. Vi har taget de ting deri, som man mente det var rigtigt at tage, men i øvrigt villet lave en selvstændig lov for det øvrige land. Men medens vi taler om det, vil jeg gerne sige, at det ville være meget ønskeligt, om vi i hvert fald med hensyn til de tekniske bestemmelser kunne finde frem til en lov for hele landet, og derfor er det et spørgsmål, om vi ikke senere skal henvende os til København og Frederiksberg og sige til dem: selv om I ønsker jeres eget styre på dette område, kunne I så ikke optage de samme tekniske bestemmelser? Arkitekter, ingeniører, tømrere o. s. v., der skal arbejde med det, skelner ikke på samme måde efter sognegrænserne. Jeg tror godt, man kunne komme om ved det.

Det ærede medlem hr. Kryger var lidt ængstelig ved, at amtsbygningsrådet skulle kunne træffe bestemmelse om udvidelser. Det bliver ikke dette råd, der skal kunne træffe bestemmelse, det bliver den politiske forsamling, amtsrådet, og den skal kun kunne gøre det med $\frac{2}{3}$ majoritet. Dermed mener jeg at vi har sikkerhed for, at vi ikke kommer ud for rene tilfældigheder med hensyn til udvidelse af bestemmelserne.

Det ærede medlem hr. Adolph Sørensen talte om dispensationsbestemmelsen i § 14. Én skal jo have mulighed for at dispensere, hvis man skal afvige fra reglerne. Man kan jo sige, som det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp sagde, at når vi får en ensartet lovgivning, vil der være mindre brug for dispensation. Dernæst vil det være sådan, at boligministeren kan delegere sin dispensationsmyndighed til en anden myndighed, og hvis en kommune har oprettet sit eget byggeorgan, hvor man virkelig kan skønne over de ting, kan han delegere sin myndighed til den, og den kan så foretage dispensationerne.

Endvidere nævnte det ærede medlem, at det kunne se mærkeligt ud, når det i § 14, i én række sager er amtsbygningsrådet, der har dispensationsbeføjelsen, i en

anden række sager boligministeren. Men det skyldes jo kun den omstændighed, at købstadkommunerne ikke er underkastet amtsrådene. Hvis en købstadkommune kommer ud for det problem at skulle have en dispensation, må det altså være i boligministeriet, det sker.

Det ærede medlem hr. Adolph Sørensen talte også om ekspropriation, herunder problemerne i § 57, stk. 1 c, hvori det siges, at man kan ekspropriere til almene formål i en kommune, og det ærede medlem spurgte mig, hvad man specielt tænkte på. Det er de tilfælde, hvor man skal bygge f. eks. et elektricitetsværk, et alderdomshjem el. lign., og noget sådant har jo hidtil været anset for almennyttigt, til fordel for samtlige borgere.

Det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp spurgte, hvordan reglementets bestemmelser ville være med hensyn til kravene ude omkring i landkommunerne. Jeg kan sige, at for så vidt angår avls- og driftsbygninger bliver bestemmelserne kun af brandmæssig art til afløsning af de nu i brandpolitiloven indeholdte bestemmelser.

Det ærede medlem spurgte derefter, hvordan regulativets bestemmelser ville være for et mindre hus f. eks. et landarbejderhus. Dertil kan jeg svare, at reglementets bestemmelser på det punkt stort set vil svare til de krav, landbrugsministeriet i dag stiller til et landarbejderhus; der er altså ikke nogen ændringer på det punkt.

Endelig skal jeg sige til det ærede medlem hr. Alfred Jensen, at bestemmelsen i § 3 om de forsvarsmæssige bygninger ikke skal forstås på den måde, at reglementet ikke skal overholdes for disse bygningers vedkommende. Det drejer sig alene om, hvorvidt de skal forelægges vedkommende bygningsmyndighed, og ikke noget som helst andet.

I øvrigt vil jeg så gerne slutte her, idet jeg igen takker. Jeg tror, der forestår et stort arbejde for udvalget. Jeg tror, man vil se på mange problemer, og vi vil gerne medvirke til at skaffe oplysninger. Jeg kan også godt sige på forhånd, at vi vil være meget villige til at drøfte ændringer, hvis man måtte have sagligt begrundede ønsker. Det væsentlige for ministeriet er, at det arbejde, der blev påbegyndt i 1948, nu fører til et resultat til gavn for hele byggeriet. Vi trænger meget stærkt til denne lov.